

а се имали за най-голѣмо нѣшто. Съ това качество се отличавалъ и всичкий римскій народъ. Умѣренный животъ, еднодушие то и простиѣ непрѣклоненъ характеръ направили Римляне ти побѣдители надъ всички ти народи и владѣтеле тако-речи на всичкий старий свѣтъ.

Най-напрѣдъ Римлянети живѣли въ дървени или глиняни колиби. Облѣкло то имъ било тако-речи каквото на Гръци ти. Първа работа имъ било орачество то; сами ти консули не се свѣнили да орѣтъ сами ниви ти си. Киселець, малко месо и нѣколко плодове имъ било яденіе то. Башта а съ челядь та си билъ самоволенъ господаръ; той могль дори да прави какво то ште съ животъ тъ на дѣца та си; съ отъ своя страна безусловно се покорявалъ на държавний законъ. Забѣлѣжително е, че и прѣспирни ти на патриции ти съ плебеи ти не ослабили Римъ; кога имало война съ вѣнкашни врагове патриции ти и плебеи ти повече о работили съ голѣмо единодушие.

Стари ти Римляне били и доста набоженъ народъ, и право вярдали вѣроисповѣдний си законъ. Вѣра та имъ приличала на грѣцка та. За върховни божества се почитали: владѣтель тъ на небо то *Юпитръ* и жена му *Юнона*; ослѣ *Янусъ*, богъ на врѣме то, когото изображавали съ вѣ лица, едно срешта друго, да се знае, че той гледа какво минало то и бѣдѣште то; *Веста*, която олицетворявала вѣчний огнь; за това въ нейний храмъ непрѣстайно горѣлъ огнь, който се подклаждалъ отъ жрѣци ти или отъ остатки ти. Всяка римска челядь освѣнь това тачила и горѣли ти си прѣдѣди, които броила въ домашни ти си бове. Въ Римъ имало цѣла жрѣческа ерархия, на която намо се намиралъ върховний жрѣць (*pontifex maximus*). Жрѣци ти се дѣлили на различни редове, споредъ опрѣделение то си; запримѣръ, имало едни особни жрѣци *фламини*, които служили на Юпитера, на Марса и на др.; ослѣ ишли едни *авгури* — жрѣци, които врачовали и пр.